

Motto: habár fölül a gálya, s alul a víznek árja – azért a túravezető az úr.

Kenu 2017

Idei, 3 napos kenu túránk kedvezményezettje – egy év kihagyás után – ismét a Szigetköz volt. A csúcson 35-en voltunk vízen, a 7 évestől a ... hozzámig. Szálláshely: Hédervár, Kont és Park panziók.

Az indulás a vízre szállással kezdődött. Vízitúrát enélkül még sosem sikerült lebonyolítanunk. De aki azt hiszi, hogy ez olyan magától értetődő, egyszerűes nehézségi fokú tevékenység, az még sosem ejtett hajót a lábára, sosem úszkáltak felszerelési tárgyai a hajó körül, és sosem ragadt térdig az iszapba, hogy úgy kelljen testületileg kirángatni onnan, mint a mesebeli répát.

Ki-ki a saját hőhőztartásától függően, a mentőmellények óvó hűvösébe takarózva, vagy az alatt főve látott neki a megpróbáltatásoknak.

Vezetőnk régi, kedves ismerősünk, Viktor volt. Mi egyértelműen örültünk az újbóli találkozásnak, de ennek viszonyossága kérdéses, mert mint mentőegység, fogdosott ő már össze a vízből kenujuktól elkülönült postásokat. Hozzáértéséről, tájékozottságáról annyit, hogy az embernek néha az az érzése támadt, hogy a víz is az akarata szerint folyik. Csapatvezetőnket a hullámok szelíd köldökzsinórával fűztük magunkhoz, hogy ne kelljen fakultatíve valahol a Senki szigetén éjszakáznunk étlen-szomjan, takaratlan. Mert a folyó, bár számos tagunk által már nem teljesen ismeretlen, ez az ismeretünk sokkal inkább a sör-és fröccsléhelyek koordinátáira vonatkozik, mint szertelen kanyarulataira, eldugott átereszeire, átláthatatlan lagúnáira.

Az első nap a „beszoktatás” napja volt, különösebb keservek nélkül (13 km), a második nap pedig a beszokás tesztelése az akadálypályává alakított folyórészekben (19 km). Először egy kb. fél méter esésű, másfél méter széles, betontetejű nyiladékon verekedtük át magunkat, majd ezt színezte négy átemelés különféle zúgókon, szűkületeken. De a csapat együtt volt, így a hajók is együtt (egyben) maradtak. A jelentős túlerőben lévő szembeszélen csak úgy tudtunk kifogni, hogy megfordultunk és hazafelé indultunk. Megpróbáltatásainkat a dunaszigeti Mezőtlábas sörlelőhely kínálata enyhítette, és a hús víz – kívülről.

Az esti beszélgetések során felelevenítettük korábbi élményeinket – meg másokét is. Így például a 3 évvel ezelőtti eseményt, mikor is Tímár Kriszta kis családja mit sem sejtve átsuhant a versenyrajthoz készülő kielboat evezői alatt, a legénység igaz rémületére. Vagy azt, mikor jelen sorok írója intézett 5-6 on-line támadást a parti nádasok sűrűje felé, nehezen beletörődve, hogy a folyó két pontja között a legrövidebb út itt mégsem az egyenes.

A harmadik nap (15 km) fénypontja az édesvízi medúzák egyetlen szigetközi élőhelyének felkeresése volt, csapatesküt téve arról, hogy igenis, emelkedően jutottunk oda. Az árnypontja pedig egy kisebb borulás – amelynek most kivételesen nem W. Csilla kolléganőnk volt a szervezője.

A búcsúest igen jókedvűre sikeredett, melynek csúcán egy három hölgyből és egy férfiből álló különítményünk a nem messze zajló lakodalom táncparkettjére manőverezte magát, fokozva ezzel a zenekar lendületét, és a vendégek döbbenetét. Meggyőződésünk, hogy az

esküvői videón azóta is elemzik a „vidám négyes” rejtélyes felbukkanásának és távozásának történetét.

Tudatjuk: mi voltunk, DPSE, 2017. 08. 12.

Horváth László dr.